ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΦΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24—94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
24
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1965

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ ΕΤΟΣ Κ΄
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6354

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΩΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ ΠΟΜΦΟΛΥΞ

Ἐπὶ σαράντα καὶ πλέον συναπτὰ ἔτη ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου ὁδοιπορεῖ. Ἐπανειλημμένως ἐπίστευσεν, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα: Εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Ἀλλά, ἐνῷ τὴν ἐθώπευε διὰ τοῦ βλέμματος, ἡ Ἐξουσία ἀπεμακρύνετο. Τὸ ὅραμα ἦτο ἀπατηλόν. Σκιά, νεφέλωμα, ὀφειλόμενον εἰς ὀπτικὴν ἀπάτην. Καί, ὡς ἄλλος περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοῦ Εὐγενίου Σύη, ἤκουεν εὐκρινῶς τὴν φωνήν: Περιπάτει, περιπάτει! Καὶ ἐξηκολούθει περιπατῶν εἰς τὸ ἀχανὲς τῆς πολιτικῆς. Πρὸς στιγμήν, ἡ Μοῖρα ἐδυσωπήθη. Καὶ ὡς ὅασις εἰς τὴν ἔρημον πραγματικοτήτων ἐπρόβαλεν ἡ 16η Φεβρουαρίου 1964. Ἦτο ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὅ,τι εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ἤλπιζε καὶ προσεδόκει ὁ κ. Παπανδρέου. Ἀλλὰ ἦτο καὶ ἡμέρα μοιραία διὰ τὴν Ἑλλάδα. Διότι ἀνέτειλεν εἰς ἕνα ἐθνικὸν ὁρίζοντα, τὸν ὁποῖον ἐσκίαζαν ἡ ἀχλὺς τοῦ ψεύδους, τὸ νέφος τῆς ἀπάτης, ἡ ἀναθυμίασις τοῦ πολιτικῶς δυσωδεστέρου ὀχετοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε σωρευθῆ ἀκαθάρτων σκέψεων ἡ ἀναρίθμητος πληθύς. Ὁ «ἀνένδοτος ἀγὼν» δὲν ἦτο μόνον τοῦ κομματικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ ἡ θλιβερὰ ἀποκορύφωσις. Ἦτο καὶ ἀνεντίμων σκέψεων ἡ ἀδιάντροπος ἐκδήλωσις καὶ ἀνεντίμων μέσων ἡ ἀδίστακτος χρησιμοποίησις. Ἦτο ὅ,τι κατέρριπτε τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν ἠθικῶν τοῦ τόπου ἀξιῶν, εἰς τὴν περιὕβρισιν ὑψηλὰ ἱσταμένων ὑπολήψεων, εἰς τὴν παραγώγισιν ἔργων τεραστίας σημασίας, εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ μόχθου τῆς χρηστοτέρας θελήσεως καὶ τῆς ἀποδοτικωτέρας προσπαθείας.

Ἂς ἀντιπαρέλθωμεν τὰ αἴτια. Ἂς μὴ ἐπεκταθῶμεν εἰς τῶν χρησιμοποιηθέντων μέσων τὴν ἐλεεινότητα. Καὶ ἂς ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ κ. Παπανδρέου. Ἀπετέλεσεν αὐτὴ μίαν περίοδον ἀναστροπῆς τῶν καλῶς τεθειμένων, ὡς προϊόντων πείρας, ἀγάπης πρὸς τὸν τόπον, στοργῆς πρὸς τὸν Λαόν, τὴν προκοπήν του, τὸ μέλλον του. Περίοδον ἐκθεμελιώσεως, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀνοικοδομήσεως. Περίοδον ἠθικῆς ἐκπτώσεως, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀξιοκρατίας. Περίοδον ἐξαρθρώσεως τῆς κρατικῆς μηχανῆς, τῆς ὁποίας τὴν ἀρρυθμίαν ὑπέστησαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, οἱ μὴ ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τῆς... λαοπροβλήτου Κυβερνήσεως καὶ μὴ χειροκροτοῦντες εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐνηγκαλισμένοι μὲ τοὺς ἐρυθροὺς συνεταίρους τοῦ ΕΑΜ.

Δέκα ὀκτὼ μῆνες ἐπέρασαν ἔκτοτε. Δέκα ὀκτὼ μῆνες πλήρους ἐξαθλιώσεως καὶ κομματικῆς ἀποχαλινώσεως. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦλθον ὡς ἀναμορφωταί, ἐσπατάλησαν τὸν καιρόν των εἰς θεαματικὰ ἅλματα εἰς τὸ κενὸν καὶ ἠσχολοῦντο μὲ λιβέλλων κατὰ τῶν ἀντιπάλων των τὴν συρραφὴν καὶ μὲ τὴν κυκλοφορίαν συνθημάτων πρωτοφανοῦς χυδαιότητος. Καὶ ἀντὶ τῆς ἐμφανίσεως ἔργων, ἔδειξαν μὲ πρωτοφανῆ βανανσότητα ποῖοι πράγματι ἦσαν. Ταπεινοὶ δοῦλοι τῶν εὐτελεστέρων μεθόδων ἑνὸς καταπτύστου κομματισμοῦ. Καὶ ἐπρωτοστάτησεν εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Παπανδρέου, ὅταν ὅλοι, ὀπαδοὶ καὶ ἀντίπαλοι, ἐπερίμεναν νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τοῦ σώφρονος πατριωτισμοῦ, τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς βαθείας κατανοήσεως τῶν μεγάλων ὡρῶν, τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ Ἑλλάς. Καὶ ὡς ἂν μὴ ἤρκει ἡ ἀπογοήτευσις ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ κ. Παπανδρέου νὰ συλλάβῃ τὰ ζωτικὰ προβλήματα καὶ νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τοῦ «λαοπροβλήτου» πρωθυπουργοῦ, ἐπηκολούθησε καὶ ἄλλη διαπίστωσις, ἡ ὁποία μετέβαλε τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς ἀγανάκτησιν. Ἐνώπιον δύο κόσμων συγκρουμένων πρὸς ἀλλήλας ἰδεολογιῶν, νοοτροπιῶν καὶ ψυχοσυνθέσεων, ἀπέφυγε νὰ τάξῃ ἑαυτὸν στρατιώτην τοῦ κόσμου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διερμηνεύει τὴν τάξιν καὶ τὴν γαλήνην, τὴν πίστιν πρὸς τὰ πατριωτικὰ ἰδεώδη καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα. Ἀπέδειξεν, ἀντιθέτως, ὅτι στερεῖται τῆς ἀρετῆς τῆς θυσίας, διὰ τῆς ὁποίας ὑπηρετοῦνται ὡραῖαι ἐθνικαὶ πραγματώσεις. Καὶ εἶναι ὡραῖαι πραγματώσεις ἡ κατοχύρωσις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιβουλῆς, ἡ ἠθικὴ τῆς χώρας ἐξύψωσις, ἡ συνέχισις τῆς πολιτικῆς ἐξυγιάνσεως, ἡ εὔρυθμος κοινωνικὴ ἀποκατάστασις. Τὴν σημαίαν ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιδιώξεων τὴν ὑπέστειλεν ὁ κ. Παπανδρέου. Καὶ τὴν κατεβίβασε μέχρι τοῦ πεζοδρομίου, διὰ νὰ τὴν ριπίζῃ ὄχι πλέον ἡ πνοὴ τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ τῶν κομμουνιστῶν ἡ ὀργὴ καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν συνθημάτων ὁ ἀλαλαγμός. Διότι αὐτῶν τὴν κινητοποίησιν, ὡς κυρίου ὄγκου τῶν συγκεντρώσεών του, καὶ αὐτῶν τὰς βραχνὰς φωνὰς θεωρεῖ ὡς ἔκρηξιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ὑπαγορευούσης τὰς τύχας τῆς Πατρίδος μας. Ἀδιόρθωτος, πάντοτε, εἰς τὰ βασικὰ σφάλματα τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας του, αὐτοκολακεύεται μὲ τὴν σαγήνην τῶν ρητορικῶν ἐξάρσεων καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν δυναμίτιδα, τὴν ὁποίαν οἱ ζητωκραυγασταί του ἐντέχνως τοποθετοῦν εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ μοῖρα ἠθέλησε τὸν κ. Παπανδρέου ἐξακολουθητικῶς ὁδοιπόρον. Καὶ ὁδοιπορεῖ, διὰ νὰ διασχίσῃ, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος. Διὰ κρίματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ὅλοι οἱ καλοπίστως σκεπτόμενοι Ἕλληνες, ὁ κ. Παπανδρέου δὲν εὑρίσκεται πλέον εἰς τὴν Ἐξουσίαν. Ἀλλὰ τὴν καταδιώκει. Καὶ ἀγωνίζεται μὲ ἀκατάσχετον ἐφευρετικότητα συκοφαντίας καὶ ψεύδους διὰ νὰ σπιλώσῃ ὑπολήψεις καὶ θεσμούς, προσδοκῶν ἀπὸ τὴν ἐξουθένωσίν των τὴν δικαίωσιν ἑνὸς ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου τὰ κίνητρα εἶναι ἀπολύτως προσωπικά. Χάριν τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου καὶ τοῦ υἱοῦ του, ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου ἀπέβαλε πάντα σεβασμὸν πρὸς τὰ ἱερὰ τοῦ Ἔθνους. Τὰ σύρει μὲ ἀσυγκράτητον πάθος εἰς τὴν ἀγοράν, διότι νομίζει, ὅτι τοιουτοτρόπως ὑπηρετεῖ τὸ στενὸν κομματικόν του συμφέρον. Τὰ βλασφημεῖ, ἐν ὀνόματι τῆς δημοκοπίας, διὰ τὴν ὁποίαν πληθωρικαὶ εἶναι αἱ ἐσωτερικαὶ παρορμήσεις του. Τὰ ὕβρισε καὶ τὰ ὑβρίζει μὲ κυνισμὸν ἐπιγραμματικῆς εὐκολίας. Καὶ δὲν ἀποκρύπτει τὴν διὰ τοῦτο ἱκανοποίησίν του. Ἀπεδύθη, ἤδη, εἰς νέον «ἀνένδοτον ἀγῶνα», ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κορυφαίαν ὥραν τοῦ διασυρμοῦ. Κατὰ τὴν ἀρξαμένην διαδρομήν του ὅλαι αἱ ἀξίαι τοῦ Ἔθνους κατέστησαν πάγιος στόχος τοῦ «ἀρχηγοῦ». Θρόνος, Ἔνοπλοι Δυνάμεις, ὄργανα Ἀσφαλείας, Δικαιοσύνη, Διοίκησις, τὰ πάντα βάλλονται. Καὶ βάλλονται διὰ νὰ διαλυθῇ ἡ πεποίθησις, ὅτι ἀποτελοῦν ὀχυρὰ καὶ ἐπάλξεις ἐθνικῆς τιμῆς καὶ ὄχι βῆμα κομματικῆς ἐμπορίας. Καὶ μία μερὶς Τύπου, κυλιομένη εἰς τὸν βόρβορον μιᾶς πρωτοφανοῦς ἐξαθλιώσεως, ἔταξεν ὡς σκοπόν της τὸ ψεῦδος, τὴν διαστροφήν, τὴν συκοφαντίαν, τὴν ἀτιμίαν. Εἰς τὴν οἰκτρὰν αὐτὴν μεταχείρισιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἠθικῆς ἐπιταγῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀντίστοιχον προηγούμενον εἰς ἐσκεμμένην κακοπιστίαν καὶ κακοήθειαν, ὁ κ. Παπανδρέου δὲν εἶναι ὁ ἀνεύθυνος. Δὲν εἶναι ὁ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀντιλαμβανόμενος, ποὺ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλέγξῃ. Δὲν εἶναι ὁ διαφωνῶν: Εἶναι ὁ ἐμπνευστής, ὁ πρωταγωνιστής, ὁ κατασκευαστὴς τῶν λιβέλλων. Εἶναι ὁ ὁδηγὸς εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν πορείαν τῆς χυδαιότητος. Ὁδηγός, ὁ ὁποῖος ἀδιαφορεῖ δι' ὅ,τιδήποτε ἀποτελεῖ ἀπώτερον κίνδυνον. Καὶ ἐνδιαφέρεται δι' ὅ,τιδήποτε νομίζει ὡς ἐντύπωσιν, ὡς ἄμεσον ἐξαργύρωσιν κομματικῆς συναλλαγματικῆς. Τί μέλλει τὸν κ. Παπανδρέου, ἐὰν παραδίδωνται εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων τὰ τιμαλφέστερα ἀγαθὰ τοῦ Ἔθνους; Τί μέλλει τὸν κ. Παπανδρέου, ἐὰν ρίπτωνται εἰς φοβερὸν συγκλονισμὸν ἀρχαί, ἰδέαι καὶ θεσμοί, ποὺ πρέπει νὰ κρατοῦνται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ; Τί μέλλει τὸν κ. Παπανδρέου, ἐὰν σπείρῃ ἀμφιβολίαν διὰ τὸν Θρόνον, διὰ τὸν Στρατόν, διὰ τὴν Δικαιοσύνην· ἐὰν ἐμφανίζῃ τὰ πάντα ὡς κομματιζόμενα, ἐὰν δημιουργῇ ρήγματα καὶ χασμωδίας γύρω ἀπὸ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Θρόνος, αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις, ἡ Δικαιοσύνη ἐνσαρκώνουν ἀδιαβλήτως τὴν Ἰδέαν τῆς Πατρίδος, τὴν ἐγρήγορσιν καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ Ἔθνους διὰ τὴν φρούρησιν τῶν ὡμῶν τῆς Πατρίδος καὶ τὰ δίκαιά του; Ἡ συνεχὴς ἐπέκτασις τῆς δυσπιστίας πρὸς ὅλα εἶναι ὁ σκοπός του. Καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Ἐξουσίας ἡ μόνη, ἡ ἀποκλειστική, ἡ ἀδιάλλακτος ἐπιδίωξίς του. Καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ χάριν αὐτῆς, κατὰ τὸν πάντοτε ἀλλόφρονα συλλογισμόν του, καμμία θυσία καὶ καμμία ζημία δὲν εἶναι ἐπαρκής. Ὅταν ἔλθῃ αὐτός, Μεσίας καὶ θαυματοποιός, αὐτομάτως ὅλα θὰ ἐπανορθωθοῦν, ὅλα θὰ σωθοῦν...

Ἦλθεν, ὅμως, καὶ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1964 ὁ κ. Παπανδρέου. Ἀλλὰ δὲν ἐπανώρθωσε. Δὲν ἔσωσεν. Ἀντιθέτως, ἀποκατέστρεψεν. Εὗρε κατάλοιπα καὶ ἀντὶ νὰ τὰ φροντίσῃ, ἀντὶ νὰ τὰ περιβάλῃ μὲ τὴν στοργήν του, ἀντὶ νὰ τὰ τονώσῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ 53%, τὰ διεσπάθισε, τὰ ἀφῆκεν ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὴν μοῖραν τῆς φθορᾶς, τὴν ὁποίαν ἐχειραγώγησεν ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀνταρσίας, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εἶχεν ἀσκηθῆ, μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ κομμουνισμοῦ, μόνου ὠφελημένου ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τοῦ «ἀνενδότου». Καὶ ἔγινεν ὁ Στρατὸς πάλιν στόχος καὶ πάλιν ἀνάβαθρον καὶ παραπέτασμα διὰ κομματικὰς ἀσχημίας. Καὶ ἔμειναν ἀποδέκτης οἰκτρῶν δημοκοπιῶν. Καὶ εἴδαμεν στρατιῶτας «Λαμπράκηδες» πανηγυριστὰς τῶν πορειῶν εἰρήνης. Καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν εἴσοδον ὀργανώσεως — τοῦ «ΑΣΠΙΔΑ» — μὲ συνωμοτικὰς μυήσεις, μὲ πολιτικοὺς «ἐγκεφάλους», μὲ παρακολουθήματα, ὡς αὐτά, τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν ἀνατριχιαστικὴν εἰκόνα τῆς θερινῆς κρίσεως. Ἐφθάσαμεν εἰς ὅσα δραματικὰ ἐζήσαμεν. Ἐφθάσαμεν σχεδὸν εἰς τὸ χάος.

Ἀλλ' ἐνῷ γράφομεν, ἀκούονται αἱ σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων. Εἶναι ἡ πρωτοπορία τῆς «ἀτελειώτου φάλαγγος» τῶν ...πιστῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ συρρεύσουν, διὰ νὰ ἐμφανίσουν τὴν πόλιν μας ὡς τὴν Μέκκαν τῆς Παπανδρεϊκῆς θρησκείας. Ἐνθυμούμεθα, ὅμως, τὸν χρησμόν, τὸν ὁποῖον τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἔδωκεν εἰς Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην. Δὲν ἀπέσβετο, βέβαια, ἀκόμη τὸ λάλον ὕδωρ. Ἀλλὰ ὁ Φοῖβος ἔπαυσε νὰ ἔχῃ καλύβην, οὐδὲ μάντιδα δάφνην. Ὅλα ἔχουν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος των. Καὶ ὁ κ. Παπανδρέου ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος του, ἀφοῦ ἀπεδείχθη ἀνίκανος νὰ κρατήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν Ἀρχήν. Τοῦ τὴν προσέφεραν ἄλλοι. Καὶ ὁ ἴδιος προσέφερε μόνον τὸν ἑαυτόν του. Καὶ αὐτόν, κενὸν λογοκόπον, ἐξατμισθέντα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ διαλυθέντα ὡς πολύχρωμος πομφόλυξ, ἀφοῦ διέγραψε μίαν θεαματικὴν τροχιάν. Τὴν τελευταίαν.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΝΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΘΗ ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

ΠΛΗΡΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Ε. Κ. ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΑΦΙΞΕΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ "ΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ,,

ΑΠΟ ΠΕΡΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΣΥΜΠΟΛΙΤΩΝ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΠΙΤΡΑΠΟΥΝ

Ἐν ὄψει τῆς προπαρασκευῆς τῆς σημερινῆς ἀφίξεως εἰς Πάτρας τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου καὶ κατόπιν τῆς ὑπὸ τῶν «ἐπιτελῶν τοῦ Καστρίου» διαπιστωθείσης ψηφοτητος τοῦ Πατραϊκοῦ λαοῦ ἐναντι τοῦ «προσκλητηρίου» διὰ τὴν σημερινὴν ὑποδοχήν, οἱ «παράγοντες» τῆς Ε.Κ. καὶ ἡ τοπικὴ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ διῆλθον χθὲς μίαν ἡμέραν δοκιμασίας καὶ ὑπερεντάσεως.

Οὕτω, μετὰ ὁλονύκτιον σύσκεψιν «παραγόντων» τῆς Ε.Κ. καὶ στελεχῶν τῆς ΕΔΑ, ἀπὸ τῆς πρωΐας χθὲς ἀνεπτύχθησαν πρὸς πάσαν κατεύθυνσιν καὶ διὰ παντὸς μέσου εἰς τὴν διαπασῶν αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν κινητοποίησιν πρὸς μίαν «πομπώδη ἐμφάνισιν» ὑποδοχῆς, τὴν εὐθύνην τῆς ὁποίας — ἀπὸ χθὲς κατόπιν διαπιστωθείσης συγχύσεως τῶν κεντρώων «παραγόντων» καὶ βουλευτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν μέχρι σημείου νὰ ἀποστείλουν ἀθρόας ἐπιστολὰς καὶ πρὸς φίλους τῆς ΕΡΕ καὶ πρὸς μαθητὰς ἀκόμη — ἀνέλαβεν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ΕΔΑ.

Ἕτερον χαρακτηριστικὸν εἶναι ἀκόμη τὸ γεγονός ὅτι, παρὰ τὴν ἐμμονὴν τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν διαμερισμάτων τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Α' πολυκατοικίας Γκολφινοπούλου, εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως μὴ ἐπιτρέψουν τὴν παραχώρησιν ἐξώστου τοῦ μεγάρου διὰ τὴν ἐκφώνησιν πολιτικῶν λόγων εἰς οἱονδήποτε πολιτικὸν πρόσωπον, καὶ παρὰ τὴν ἐξώδικον κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως καὶ πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς διὰ τὰς νομικὰς συνεπείας, ἐν τούτοις οἱ «παράγοντες» τῆς Ε.Κ. ἀπεφάσισαν νὰ εἰσελάσουν εἰς τὴν πολυκατοικίαν, χρησιμοποιοῦντες ἐξώστην ἐνοικιαστοῦ διαμερίσματος!!

Ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν χθὲς ἐφθασαν ἐξ Ἀθηνῶν ἑκατοντάδες «Ι.Χ.» αὐτοκινήτων, ἡ εἰς τὴν πόλιν εἴσοδος τῶν ὁποίων ἐνετάθη τὰς ἑσπερινὰς ὥρας καὶ διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα ὄχι μόνον τῶν Πατρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γειτονικῶν πόλεων εἶχον «κλεισθῆ» ἀπὸ ἡμερῶν διὰ τὴν «φιλοξενίαν» τῶν «μεταγομένων φίλων».

Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἀσφαλεῖς πληροφορίας μας, σήμερον ἀναμένεται «εἰσβολὴ» εἰς Πάτρας ἑκατοντάδων πούλμαν, λεωφορείων, καὶ «Ι.Χ.» ἐκ Θεσσαλονίκης, Ἀθηνῶν, Κορίνθου, Πύργου, Ὀλυμπίας, Κρεστένων, Μεσολογγίου καὶ ἐκ περάτων πάσης Ἑλλάδος διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ «μεταγόμενοι» ὡς λαὸς τῶν Πατρῶν.

Παραλλήλως «ἐκλείσθησαν» ὅλα σχεδὸν τὰ αὐτοκίνητα τοῦ ΚΤΕΛ Πατρῶν, ἐκδρομαὶ δὲ Πατραϊκῶν ἐκδρομικῶν Ὁμίλων καὶ ὑπαλλήλων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀπὸ ἡμερῶν προγραμματισθῆ διὰ σήμερον, ἐματαιώθησαν λόγω ἀρνήσεως — ἀδυναμίας τοῦ ΚΤΕΛ νὰ διαθέσῃ αὐτοκίνητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ πόλις ἐβομβαρδίσθη ἀπὸ χαρτοπόλεμον προκηρύξεων, συνθημάτων κλπ., ἐνῷ αὐτοκίνητα, φέροντα μεγάφωνα, «ἐκτένιζαν» τὴν πόλιν καὶ τὴν ὕπαιθρον, καλοῦντα τοὺς κατοίκους «σὲ παλδημοκρατικὸ συναγερμὸ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Δημοκρατίας».

Γενικῶς ὅλαι αἱ κινήσεις καὶ αἱ «ἐκδηλώσεις προετοιμασίας» τῆς χθεσινῆς ἡμέρας ὄχι μόνον ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς σοβαρότητος, ἀλλὰ ἔδωσαν τὸ μέτρον τῆς συγχύσεως «παραγόντων» τῆς Ε.Κ., οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν τρομοκράτησιν συμπολιτῶν. Συγκεκριμένως, μᾶς κατηγγέλθη ὑπευθύνως ἀπὸ μέρους συμπολίτου βουλευτοῦ καὶ παθόντος, ὅτι βάσει σημειώματος «παράγοντος» ἐδόθη ἐντολὴ καὶ ἐκλήθησαν εἰς Ἀστυνομικὸν Τμῆμα κατὰ πάντα εὐύποληπτοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς συμπολῖται ὅπου τοὺς ἐγένοντο «αὐστηραὶ συστάσεις»!!!

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ γεγονός, γνωσθὲν εὐρύτατα, προεκάλεσεν ἀγανάκτησιν καὶ ὀργὴν κατὰ τῶν ἀκολουθουμένων μεθόδων καὶ τῆς γενομένης ἀποπείρας μειώσεως τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἀσκήσεως ψυχολογικῆς πιέσεως τῶν συμπολιτῶν.

ΕΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ «ΛΑΜΠΡΑΚΗΔΕΣ» ΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ, 23. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς ΕΔΑ τῶν «Λαμπράκηδων» καὶ τῶν «Εὐγενῶν Νέων» ἐκινητοποιήθη εἰς τὸν νομὸν μας διὰ τὴν ἐπιστράτευσιν πολιτῶν ἵνα ἐνισχυθῇ ἡ αὐριανὴ ὑποδοχὴ τοῦ «Γέρου τοῦ Καστρίου» εἰς Πάτρας.

Εἰς σχετικὴν προκήρυξίν των, οἱ «Λαμπράκηδες» καλοῦν τὸν λαὸν νὰ κατέλθῃ σύσσωμος εἰς Πάτρας «γιατὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ ἐθνικὸν καθῆκον»!!

Ἡ Ε.ΔΗ.Ν., εἰς μέγα πλακάτ, ποὺ ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, καλεῖ τοὺς νέους εἰς τὴν μεγάλην αὐριανὴν ἐκδρομὴν εἰς Πάτρας!

Ἐν τῷ μεταξύ, ἄλλοι κύκλοι ἔχουν πληρωμένα λεωφορεῖα καὶ ταξὶ διὰ τὴν δωρεὰν μεταφορὰν ἀγροτῶν τῆς περιοχῆς εἰς τὰς Πάτρας.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΠΟΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν ἀνακοινοῦται ὅτι, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πραγματοποιηθησομένης ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν Πλατεῖαν Γεωργίου Α' ὁμιλίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Κ. κ. Γ. Παπανδρέου, τὴν 7ην μ.μ., σήμερον, ἀπαγορεύονται αἱ πορεῖαι καὶ διαδηλώσεις διὰ λόγους δημοσίας τάξεως, ἀσφαλείας καὶ κυκλοφορίας.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ

Ἤρθε στὰ γραφεῖα μας ὁ ἄνθρωπος γεμᾶτος ἀγανάκτηση. «Τί πρᾶμα εἶν' αὐτό, κύριοι, νὰ πεθαίνῃ κανεὶς τὴ νύχτα καὶ νὰ μὴ βρίσκῃ γιατρό;». Ἤτανε ἔξαλλος, γεμάτος θυμό, γεμάτος φροῦδο, ὅταν ἦρθε νὰ διαμαρτυρηθῇ στὴν ἐφημερίδα. Τὸν καθησυχάσαμε ὅσο μπορούσαμε, γιὰ νὰ γίνῃ νοητότερη ἡ ἀφορμὴ τῆς ὀργῆς του. «Χθὲς τὸ βράδυ, μᾶς λέει, τὴ γυναῖκα μου τὴν ἔπιασαν δυνατοὶ πόνοι στὸ στομάχι καὶ ταυτόχρονα ἀκατάσχετοι ἔμετοι. Τῆς ἔκαμα ὅ,τι ἤξερα κι' ὅ,τι μποροῦσα, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔφτασε στὴ λιποθυμία. Τότε ἀποφάσισα νὰ καλέσω καὶ τὸ γιατρό. Ἡ ὥρα ἦταν μιάμιση. Καλῶ τὸν κουράντε μου, δὲν σηκώνει τ' ἀκουστικό. Καλῶ ἄλλον γιατρό, εἶχα τὴν ἴδια τύχη. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γυναίκα μου πέθαινε. Ξεπνοεμένη ὅπως ἦταν, σ' ἄφηνε νὰ καταλάβῃς πόσο ἀπαραίτητη ἦταν ἡ παρουσία τοῦ γιατροῦ. Παίρνω μπάλλα τὰ τηλέφωνα ὅλων τῶν παθολόγων, δὲν ἀνησύχησε κανείς. Στὴν παραφορά μου, πῆρα αὐτοκίνητο καὶ πῆγα στὰ Βραχνέϊκα καί, ἐπὶ τέλους, μετὰ ἐννέα χιλιόμετρα δρόμο, ἄνοιξε τὴν πόρτα του ὁ γιατρὸς καὶ ἦρθε στὴν Πάτρα, γιὰ νὰ προσφέρῃ στὴν ἄρρωστη ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα γιὰ τὴν περίσταση φάρμακα καὶ ἐνέσεις. Καὶ ἐκάθησε ἐκεῖ, ἕως ὅτου βεβαιώθηκε πὼς ἡ ἄρρωστη δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη ἄλλης βοήθειας».

Τοῦ ὑποσχεθήκαμε νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὴν περίπτωσή του αὐτή, ἡ ὁποία, ἄλλωστε, γεννᾷ καὶ ζητήματα γενικώτερα.

Τὸ γιατρό, μέσα στὸ σύνολο τῶν δυνάμεων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κοινωνία, τὸν διαχωρίζουν κάποιες βασικὲς ἀρχές, ὅχι θέβαια τύπου, μὰ οὐσίας, γιατί ἡ ζωὴ τοῦ κρύβει τὴν ἐντολή, ποὺ αὐτὸς ἀναθέχτηκε. Τὰ καθήκοντά του ὅλα τὰ συνοψίζει πάνω στὴν πίστη του γιὰ τὴν ἀποστολή του, στὴν ἄσκηση, δηλαδή, τῆς ἀνώτερης λειτουργίας. Τὸ χρέος του ἀντιστέκεται στὴν κούραση καὶ τὴν καλοπέραση. Ἡ ὧρες τοῦ γιατροῦ εἶναι ἱερουργικὲς καὶ εἶναι ἡ μόνη παρόρμηση ποὺ δὲν τὸν παραπλανᾷ. Μέσα στὴν ἀμφιβολία τοῦ ἀρρώστου, ὁ γιατρὸς ἔρχεται σὰν ἥρωας καὶ σὰν Θεός. Εἶναι ὁ γίγαντας ποὺ θὰ πολεμήσῃ γιὰ νὰ νικήσῃ. Καὶ ὁ ἥρωας αὐτὸς ζῇ γιὰ ὅλους ἐμᾶς κι' ἐμεῖς γι' αὐτόν. Φυσικά, μαζὶ μὲ τὸ λειτούργημα ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ κυνηγάει τὸ χρῆμα καὶ τὴ δύναμη. Ἀλλά, ὅπως ξέρουμε, ἡ δύναμη καὶ τὸ χρῆμα εἶναι οἱ εὐπηρέτες τῆς ἐξουσίας». Τὸ κ